

ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ

Η επιστροφή της χαμένης μας λαϊκότητας

Όταν είδα στην ανακοίνωση του προγράμματος του φεστιβάλ νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ, να φιγουράρουν ως πρώτα ονόματα η Πίτσα Παπαδοπούλου και ο Γιώργος Μαργαρίτης, έπεισα από τα σύννεφα. Κι αυτό γιατί το λαϊκό τραγούδι ήταν ανέκαθεν εξοβελισμένο από τα φεστιβάλ μας επειδή θεωρούνταν χαμηλού επιπέδου και το μπέρδευαν με το λεγόμενο «σκυλάδικο», ένα επίσης παρεξηγημένο είδος με τραγούδια «διαμάντια». Υπήρχε αφ' υψηλού θέαση και σαφής απαξίωση, με προκατειλημένα στερεότυπα από διάφορους «κουλτουριάρηδες», που καθόριζαν τις μουσικές επιλογές των φεστιβάλ και τις περιόριζαν σε άνοστα ακούσματα κυρίως από το

έντεχνο τραγούδι. Επίσης καθοριστικό ρόλο στο μουσικό μας προσανατολισμό έπαιζε κι ένα απαράβατο στάτους πολιτικής ορθότητας. Φανταστείτε πόσο αδιανόητο ήταν να εμφανιστούν, πριν κάποια χρόνια, σε φεστιβάλ «Αυγής-Θουρίου» η Ρίτα Σακελαρίου κι ο Κώστας Καφάσης.

Η παρούσα στήλη υποστήριζε πάντα το λαϊκό τραγούδι και δικαιώνεται με αυτή την εξέλιξη. Είναι σαν να παίρνει εκδίκηση η χαμένη μας λαϊκότητα. Είναι μια ένδειξη επιστροφής της αριστεράς σε μια κοινή γλώσσα με τα λαϊκά στρώματα, μια καινούρια γέφυρα της αριστεράς με τον απλό κόσμο και με τη μουσική που ακούει, μερακλώνει και γλεν-

τάει. Κάνοντας, βέβαια, μια βόλτα στο χώρο του φεστιβάλ δεν έλειπε η γνωστή εικόνα των αμετανόητων, ιδρυματοποιημένων συντρόφων που παρέμεναν γαντζώμενοι στα πηγαδάκια της ακατάσχετης πολιτικολογίας τους. Κάποιοι, μάλιστα, εκδήλωσαν φανερά τη δυσαρέσκειά τους για την αλλοίωση των «ποιοτικών» καλλιτεχνικών επιλογών που πάντα μας απομόνωναν στο βάθρο της ελίτ αριστεράς. Η συντριπτική πλειοψηφία, όμως, του κόσμου γέμισε ασφυκτικά το συναυλιακό χώρο και γλέντησε μέχρι τα χαράματα με τους σπουδαίους λαϊκούς καλλιτέχνες. Ανθρωποι όλων των ηλικιών με κέφι, ζωντάνια κι απαλλαγμένοι από τον βραχνά της πολιτικής ορθότητας, χόρευαν ζεμπεκιές και τσιφτετέλια κι όταν ανέβηκε στη σκηνή ο Γιώργος Μαργαρίτης το γλέντι απογειώθηκε. Σπουδαίες ερμηνείες και μερακλίδικα τραγούδια, με κόρυφα τον «Τελευταίο πυρετό» του Άκη Πάνου!

Πώς προέκυψε, όμως, αυτή η ιστορική στροφή στο λαϊκό τραγούδι; Οι απαντήσεις σ' αυτό το ερώτημα δεν είναι εύκολες. Κάποιοι πιστεύουν ή ελπίζουν ότι ο

ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να ενισχύσει τη λαϊκή του φυσιογνωμία και να δημιουργήσει ρωγμές στο «ποιοτικό» κατεστημένο. Αυτοί θα απαντήσουν ότι η στροφή στο λαϊκό τραγούδι αποτελεί μια γενναία ρήξη του ΣΥΡΙΖΑ με τον εαυτό του και μια συνειδητή απόφαση να προσεγγίσει τα λαϊκά στρώματα. Κάποιοι άλλοι, πιο πονηρέμενοι, διακρίνουν στην εξέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ, από τα μονοφήφια ποσοστά στον προθάλαμο της εξουσίας, στοιχεία πολυυλλεκτισμού, λαϊκισμού και ομοιότητας με το παλιό ΠΑΣΟΚ. Αυτοί θα ταυτίσουν την παρουσία της Πίτσας Παπαδοπούλου και του Γιώργου Μαργαρίτη στο φεστιβάλ νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ με τη λαϊκίστικη γραμμή του Βαγγέλη Γιαννόπουλου του βαθέως ΠΑΣΟΚ, που χαρακτήριζε τα μπουζουξίδικα ως τα καλύτερα πολιτιστικά κέντρα. Και μερικοί, ακόμα πιο προχωρημένοι, θα διατυπώσουν την άποψη ότι όλα αυτά έγιναν για να προετοιμαστεί η ένταξη στον ΣΥΡΙΖΑ ενός λαϊκού κοριτσιού, όπως είναι η Θεοδώρα Τζάκρη. Διαλέγετε και παίρνετε!

Ο δικηγόρος του διαβόλου

